

Arrest

nr. 249 977 van 25 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 22 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 november 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 november 2019 met nummer 229 152 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 21 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Aangezien bij arrest nr. 229 152 van 22 november 2019 de bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleide vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing werd verworpen, dit omdat het enig middel niet ernstig werd bevonden, en gezien het gestelde in artikel

39/81, §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de thans ingediende vordering tot schorsing niet ontvankelijk.

2. Onderzoek van het beroep tot nietigverklaring

In een enig middel werpt verzoeker op: “*SCHENDING ART. 3 EVRM – SCHENDING ART. 4 HANDVEST EU – SCHENDING ONDERZOEKSPlicht – ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL – MOTIVERINGSBEGINSEL*”.

Bij arrest nr. 229 152 van 22 november 2019 werd de bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleide vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen. Het enig middel, identiek geformuleerd als in het thans voorliggende beroep, werd niet ernstig bevonden. Op grond hiervan werd de vordering verworpen.

Blijkens informatie meegedeeld door de verwerende partij bij brief van 11 januari 2021 werd verzoeker op 5 december 2019 overgedragen aan Zwitserland. Op 20 februari 2020 werd verzoeker echter opnieuw aangetroffen in België op doortocht naar het Verenigd Koninkrijk.

In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De voorzitter wijst erop dat de verwerende partij de Raad heeft meegedeeld dat de verzoekende partij op 5 december 2019 werd overgedragen aan de Zwitserse autoriteiten, waarna ze op 20 februari 2020 opnieuw in België werd aangetroffen en ze van hieruit beoogde door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk. De verzoekende partij betwist of weerlegt dit niet. Gevraagd in welk land zij zich actueel ophoudt, stelt de verzoekende partij dat zij het antwoord hierop schuldig moet blijven, dat zij zich “hopelijk in Engeland” bevindt, dat haar advocaat geen contact meer met haar heeft en dat zij zich gedraagt naar de wijsheid voor wat betreft het oordeel van de Raad hieromtrent.”

Van een verzoekende partij die net als in haar ingeleide vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ook in haar op dezelfde dag ingestelde beroep tot nietigverklaring in essentie betoogt dat zij bij een terugkeer naar Zwitserland wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM en dat de verwerende partij tot diezelfde bevinding zou gekomen zijn indien ze een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd met betrekking tot alle elementen waarvan ze op de hoogte was, kan worden verwacht dat ze het belang bij haar middel actualiseert, dit nadat ze daadwerkelijk werd overgedragen aan de Zwitserse autoriteiten. Aangezien de verzoekende partij ter terechtzitting niet weet mee te delen in welk land zij zich actueel ophoudt en stelt “*dat zij zich “hopelijk in Engeland” bevindt, dat haar advocaat geen contact meer met haar heeft en dat zij zich gedraagt naar de wijsheid voor wat betreft het oordeel van de Raad hieromtrent*”, komt de Raad tot de conclusie dat de verzoekende partij geen actueel belang heeft bij haar middel.

De vordering tot schorsing is onontvankelijk en de verzoekende partij heeft geen belang bij haar enig middel tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA